

प्रभमेवाह सनत्सुजातेति मृत्युरिति ध्रुवं जन्ममृतस्य चेति साहचर्याज्जन्ममरणप्रवाहरूपो बंध उच्यते सनास्तीति तव प्रकर्षेण वादं पूर्वोक्तं विदुरादीनां मुख्यात् शृणोमि हे सनत्सुजात सनत्सर्वदा सुदुजातं जन्म यस्य नि
त्यकुमारत्वेन जरा मरणविवर्जितेत्यर्थः श्रुतिश्चैतदाह न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बद्धो न च साधकः न मुमुक्षुर्न वैमुक्त इत्येषा परमार्थेति नु तथा अमृत्यवे मृत्योरभावाय एकशतं वर्षाणि मघवान् प्रजापतौ ब्रह्मचर्यमुवा
सेति बंधनिवृत्त्यर्थो यत्नश्च श्रूयते न ह्यसतो नित्यनिवृत्तस्य निवृत्त्यर्थं यत्नो युज्यते तदनयोः पक्षयोः कतरन्मतं सत्यं तद्वहीति शेषः ॥ २ ॥ यत्कर्मणा ब्रह्मचर्येण मृत्युर्नास्तीति तेन सत्यस्य बंधस्य साधनेन नाश इति
अपृच्छः पृष्टवानसि यच्चापरं मृत्युः स्वरूपत एव नास्तीत्यपृच्छः एतत् एतयोः पक्षयोः परस्परविरुद्धत्वं माविशं किंथाः मामंस्थाः अमृत्युः कर्मणा केचिदिति पाठे कर्मसाध्यं अमृतत्वं उत ज्ञानसाध्यमिति पक्षद्वयोपन्या
सः तयोश्च क्रमसमुच्चयपक्षाश्रयेण विरोधभावं मन्वानो माविशं किंथा इति ब्रवीतीत्यर्थः ॥ ३ ॥ अविरोधमेवाह उभे इति एतस्य एकस्यैव पुंसोऽवस्थाभेदेन उभे अपि सत्ये एव हेक्षत्रियविद्धि अविद्यावस्थायां बंधः
सत्यः कर्मनाशश्च विद्यावतां तुरज्जूरगवत्कालत्रयेऽपि नास्ति मोहाद्भासमानस्य तु ज्ञानमात्रेण निवृत्तिर्भवतीति भावः आद्यप्रवृत्ते इति पाठे उभे अपि मते अनादिनी नित्ये इत्यर्थः सिद्धांतमाह मोहादिति निर्मोहानां
तु नास्त्येव मृत्युरित्यर्थः मोहं विवर्णोति प्रमादमिति आत्मतत्त्वानवेक्षणं प्रमादः मूलाज्ञानमिति यावत् तदेव मृत्युः मृत्युर्वैतम इति श्रुतेः अप्रमादं अवहिततां सम्यगवेक्षणं ज्ञानमिति यावत् ज्ञानं सम्यगवेक्षणमिति स्मृ
धृतराष्ट्र उवाच सनत्सुजात यदिदं शृणोमि न मृत्युरस्तीति तव प्रवादं ॥ देवासुराद्या चरन् ब्रह्मचर्यममृत्यवे तत्कतरन्नुसत्यं ॥ २ ॥ सनत्सुजात उवाच अपृ
च्छः कर्मणाय च मृत्युर्नास्तीति चापरं ॥ शृणु मे ब्रुवतो राज न्यथैतन्माविशं किंथाः ॥ ३ ॥ उभे सत्ये क्षत्रियै तस्य विद्धि मोहान् मृत्युः संमतो यं कवीनां ॥ प्रमादं वै मृत्यु
महं ब्रवीमि तथाऽप्रमादममृतत्वं ब्रवीमि ॥ ४ ॥ प्रमादाद्वै असुराः पराभवन् प्रमादाद्ब्रह्मभूता भवन्ति ॥ नैव मृत्युर्व्याघ्र इवात्तिजंतून् न त्वस्य रूपमुपलभ्यते हि ॥ ५ ॥
यमं त्वेके मृत्युमतो न्यमादुरात्मा वसन्नममृतं ब्रह्मचर्यं ॥ पितृलोके राज्यमनुशास्ति देवः शिवः शिवानाम शिवोऽशिवानां ॥ ६ ॥

तेः अमृतत्वं अमृतत्वहेतुः ॥ ४ ॥ प्रमादात् अज्ञानात् असुराः असुपुरममाणाः कामक्रोधाद्या सुरवृत्तिभिराक्रांताः पराभवन् मृत्युवशा अभूवन् तथा अप्रमादात् ज्ञानात् ब्रह्मभूताः पूर्वब्रह्मैव संतः अविद्ययाऽब्रह्मत्व
मात्मनो मन्यमानाः विद्यया पुनर्ब्रह्मैव भवन्ति ब्रह्मैव सन् ब्रह्माप्येतीति श्रुतेः सुराश्चेति पाठे सुराः शमदमादिमंतः ब्रह्मभूताः ब्रह्मभावं गता इत्यर्थः मृत्युरज्ञानं जंतून् अत्ति संसारसंकटे पातयति न तु व्याघ्र इव दृश्यते कार्यमे
वास्य दृश्यते न स्वरूपमित्यर्थः हियतः अस्य रूपं निरीक्ष्यमाणमपि न उपलभ्यते न हिरज्जूरगोपादानमज्ञानं उरगवद्द्रष्टुं शक्यमित्यर्थः ॥ ५ ॥ ननु यदि मृत्योः रूपं नोपलभ्यते तर्हि तत्सत्त्वे किं प्रमाणमत आह यममिति
अतः अज्ञानाख्या मृत्योरन्यं यमसंज्ञं एकेमूढाः मृत्युमाहुः अथ सत्यवतः कायात्पाशबन्धं वशं गतं अंगुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चकर्षय मोबलादिति अस्य व्यतिरेकमुखेन आत्मनिकल्पितत्वमाह आत्मा वसन्नमिति आ
त्मनि प्रतीच्ये वा वसन्नं लीनं तेन रज्जूरगादिव त्रयमादिकमपि आत्मनिकल्पितमेवेत्यर्थः आत्मा वासमिति पाठे आत्माश्रयमित्यर्थः यमप्रशमोपायमाह मृतमिति ब्रह्मचर्यं ब्रह्मणि चर्या आत्मानुसंधानं निरस्ताखिल
रिति न्यायेन आत्मनिकल्पितगुह्यभावस्य विषयनिवर्तकत्ववत्तत्राप्यर्थक्रियाकारित्वमस्तीति भावः अनुकल्पितस्य यमस्य मृगजलादेरिवार्थक्रियाकारित्वं न युक्तमत आह पितृलोक इति यादृशो यक्षस्तादृशो बलि
त्वे रज्वांसर्पदंडादिवत्कल्पिते इत्यर्थः ॥ ६ ॥